

Твърде за скоро прелетѣхъ,
„Сбогомъ, прощавай!“ да кажа.
Дай ржка, либе, прощавай,
Мене ти недей забравя;
Ако се живо завърна,
Скжпи користи твои сж, —
Ако ли на бой загина,
Като ти сърце прощава,
Просто да ти е отъ мене:
Жени се, Бойке, за други,
Вземи си, Бойке, кого щешъ —
Само да ти е по сърце
И по юнаштво прилика.

Бойка Стояна изгледа,
Нѣжно се нѣкакъ посчумри,
Троснато малко продума:
„Та що би грижа таквази!
Туй ли остана да мислишъ? . . .“
Сетне се Бойка усмихна
И с'гласъ по-нѣженъ продума:
„Праща ми сърце и воля,
Туй що съмъ длѣжна да сторя,
И ще го сторя, да видишъ —
Да видишъ и да познаешъ.
Какъ може Бойка безъ тебе?

Тръгвашъ ти, драги, отивашъ
На война съ вѣрна дружина,
Тръгва и Бойка съсъ тебе —
Съ тебе на война да дойде!
Ти добре знаешъ баща ми;
Той е отъ стари войници,
Стрѣли у него — съ товари,
Остри ми стрѣли пернати
В' ядъ и отрова калени;
Коп'я у него пробойни,
Сулицы, саби, ножове —
С' всѣкакво върло оржж'е
Цѣли сж изби у него.
Съ коне сж пълни обори, —
Съ хранени коне жребяти.
Негово сърце юнашко